

omma Sukast ühte Sanna räkida so
Kõrmode ette, ja ärgo süttigo so Bihha
mitte pollemaso Sullase wasto, sest sa
olled nenda Kartusse-wäärst kui Barao!
Se peäléräkis ta temma ette wägga halle-
doste keik, mis Waeraga nemmad om-
ma noremat Wenda enneste kasa sanud,
sest et nende Jäsa tedda mitte polnud taht-
nud lasta ennese jurest ärramiina (S.
276.), sepärrost et se reine Pöeg sest Mae-
sest enne io Otsa sanud, ja temma arma-
tes kül ärramurtud olleks (S. 245.); ja
temma Hing armatseks wägga sedda
Last, j. t. S.

S. 294. Ja kui minna (ütles temma)
so Sullase, omma Jäsa jure taggasi tul-
leksin, ja se norom Wend ei olleks meie
Seltsis, siis sünnib se töeste, et ta sureb,
ja et meie, so Sullased, omma Jäsa hal-
lid Jauksed Murrega Hauda sadame. Ja
minna

minna ollen ennast Kõnemehheks heitnud
temma eest omma Jäsa jures, nenda et
ma ütlesin: Kui minna tedda so jure tag-
gasi elto, siis olga minna Süalluseks ar-
wata omma Jäsa ees keige omma Ello-
Mia. Ja nüüd pallun ma, lasse mind
jädä selle nore Mehhe asseme'e Sullaseks
omma Jäsondale, et temma omma Wen-
dadega saaks taggasi miina omma Jäsa
jure; ja et minna sedda Kurwastust ja
Onnetust ei sa nähha, mis mis Jäsale juh-
tub, kui minna ilma temmata peaksin om-
ma Jäsa jure taggasi minnema.

S. 295. Nüüd ei woinud Josep ennast
ennam piddada; ta näggi nende suurt
Hinge. Wöewa, ja et nemmad omma
kurja Tõ eest kül io Harmo ellid tunda
sanud kel ennem Jüda, kes keigesurem
Süallune nende seas olli olnud, kui Jo-
seppit ärramüdi (S. 242.): sepärrost hüdis
ta